

De theewinkel vol geluk

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

Manuela Inusa

De theewinkel vol geluk

Vijf vriendinnen. Vijf winkeltjes.
Een zoektocht naar liefde en geluk.

Valerie Lane 1

Vertaald uit het Duits door Marion Hardoar

Eerste druk 2021

Zesde druk 2023

ISBN 978-90-225-9858-0

ISBN 978-94-023-1706-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Der kleine Teeladen zum Glück*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2017 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland.

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kimmy – de allerliefste van de hele wereld

Proloog

Meer dan honderd jaar geleden woonde er in de Engelse stad Oxford een vrouw die Valerie Bonham heette, maar die iedereen alleen kende als mevrouw Valerie. Ze was een van de zachtaardigste en edelmoedigste mensen die onze wereld ooit heeft gekend.

Valerie was getrouwd, maar ze had niet het geluk gehad dat ze kinderen had gekregen en daarom vertroetelde ze de mensen om zich heen.

Ze had in een zijstraatje in het centrum van de stad een kruidenierswinkeltje waar je levensmiddelen, huishoudelijke artikelen, breiwaren en kolen kon kopen. Maar het was meer dan dat: al snel nadat het winkeltje was geopend werd het een toevluchtsoord, een veilige plek waar je niet alleen terecht kon voor een warm drankje, maar waar je ook altijd een luisterend oor vond. Want Valerie stuurde niemand

weg die wilde praten, ze zei nooit nee tegen iemand die haar om iets vroeg, en ze hielp waar ze maar kon. Ze zat elke dag achter de toonbank van haar winkeltje warme kleren te breien voor de armen in haar omgeving, terwijl ze naar een hopeloze, vertwijfelde of ook wel vrolijke ziel luisterde die haar hart uitstortte.

Het werd al snel een traditie dat Valerie op woensdagavond na sluitingstijd haar deuren opende voor de vrouwen van de stad, die dankbaar naar haar toe kwamen en haar in vertrouwen namen. Ze dronken samen thee en hadden het over van alles en nog wat. Deze geweldige traditie wordt tot op de dag van vandaag voortgezet door een groep vrouwen die Valerie Bonham als voorbeeld hebben genomen. Vijf vrouwen die nu hun winkels in dezelfde straat hebben, de straat die tegenwoordig Valerie Lane heet.

‘H è bah!’ zei Laurie hartgrondig toen ze de ladder in haar panty ontdekte, die ze net uit de verpakking had gehaald. Natuurlijk moest juist haar dat weer overkomen, uitgerekend vandaag. Over hoogstens tien minuten zou Barry Lohan hier verschijnen om de thee af te leveren die ze besteld had. Hij was altijd stipt op tijd.

‘En nu?’ vroeg Laurie aan de lila boeddha, die op de plank met theesoorten uit het Verre Oosten stond. Ze hechtte veel waarde aan de perfecte sfeer, want met de juiste presentatie kon je zo goed als alles verkopen, daar was ze van overtuigd.

‘Oké, oké, zeg maar niks. En ik dacht nog wel dat je zo wijs was. Hm. Dan moet ik zelf maar iets bedenken.’

Ze keek op de klok. Acht minuten voor negen op een dinsdagochtend in juli. De zon scheen, de vogels tjlpten, de

bloemen in Valerie Lane verspreidden hun geur... en Laurie had een ladder!

Ze kon geen andere oplossing bedenken, ze moest de zijden panty uittrekken. Eigenlijk was die sowieso veel te warm en als ze niet net die lelijke spatadertjes had ontdekt, had ze hem zeker niet aangetrokken. Maar ze was nou eenmaal tweeëndertig en ze had niet meer zo'n babyhuidje als bijvoorbeeld haar vriendin Ruby, die negen jaar jonger was en de antiekwinkel aan het einde van de straat runde. Je kon aan Laurie zien hoe oud ze was en daar schaamde ze zich niet voor. Mensen mochten gerust zien dat ze midden in het leven stond en dat ze tevreden was met zichzelf. Sterker nog, Laurie was trots op de jaren waarin ze elke dag iets meer had geleerd en ze was blij met wat ze had bereikt in haar leven. Ze was in harmonie met zichzelf, ze hield van haar lange kersenrode haar, ook al was het meestal een beetje weerbarstig, en ze vond haar blauwe ogen mooi, want die straalden liefde en hartelijkheid uit – dat werd keer op keer tegen haar gezegd. Anders dan veel van haar kennissen en vriendinnen hield ze ook van haar figuur en ze koos meestal kleurige kleding, want daarin voelde ze zich het beste. Eigenlijk had ze niets op zichzelf aan te merken – maar die vervelende spatadertjes hoefde niemand te zien. Zeker een bepaald iemand niet en die was nu in aantocht.

Zes minuten voor negen. Het was te laat om het bord GESLOTEN aan de deur te hangen, de winkel even te sluiten en naar de dichtstbijzijnde drogisterij te lopen.

Ze kon nog maar één ding doen. Ze pakte snel haar tele-

foon en koos het nummer van Susan, die aan de overkant een breiwinkel had.

‘Susan’s Wool Paradise, waarmee kan ik u helpen?’ klonk het meteen.

‘Hi, Susan, sorry, geen tijd voor lange begroetingen. Heb je toevallig ergens een panty liggen?’

Stilte. Veel te lange stilte.

‘Susan?’

‘Het is hoogzomer,’ was alles wat Susan zei.

‘Dat weet ik ook wel, maar... Heb je er een of niet?’

‘Nee, het spijt me echt.’

‘Oké, toch bedankt. Moet ophangen. Bel je later.’ Ze had het gesprek al beëindigd en keek weer op de klok. Vier minuten voor negen.

Een blik door het raam deed haar verstijven. O nee, daar was hij al! Waarom moest die man ook altijd zo superpunctueel zijn? Oké, eigenlijk was het een eigenschap die ze erg in hem waardeerde, maar vandaag absoluut niet.

Wat nu? Laurie moest heel snel beslissen wat het minst erg was: verschijnen in een panty met een steeds langer wordende ladder, of zich vertonen met haar blote benen.

Ze gaf het op, want Barry had de deur al bereikt en het was te laat om nu nog naar achter te vliegen en de panty uit te trekken. Ze zou het gewoon zo laten en hopen dat het Barry helemaal niet opviel.

De bel boven de deur rinkelde, Barry liep de winkel in en Lauries hart maakte een sprongetje, zoals altijd als ze hem zag. Oké, eigenlijk was het helemaal geen sprongetje, maar een reusachtige sprong waarmee je over de Mount

Everest zou kunnen springen of op zijn minst over de Mont Blanc.

Doorademen, alles is goed, hij is ook maar een mens, zei ze tegen zichzelf. Maar de werkelijkheid was dat hij veel meer voor haar betekende, en dat al zes maanden lang, om heel precies te zijn vanaf de dag dat hij voor het eerst haar winkel was binnengelopen en had gevraagd of ze al een goede theeleverancier had. Op dat moment had ze de winkel al meer dan vijf jaar en tot die tijd had ze afgezien van een theeleverancier, niet alleen om kosten te besparen, maar ook omdat ze het leuk vond zelf de inkoop te doen. Maar één blik in Barry's warme ogen en een glimlach van hem die alleen voor haar was bestemd, en ze was om. Hij mocht gerust zijn catalogus bij haar achterlaten, ze zou contact met hem opnemen.

Dat had ze twee dagen later al gedaan en sindsdien was hij haar theeleverancier.

'Goeiemorgen, Laurie, hoe gaat het vandaag met je?' Barry toonde zijn mooiste glimlach, die haar erg aan Jude Law deed denken. Hij zette de twee grote kartonnen dozen die hij naar binnen had gedragen naast de deur neer.

'Hallo, Barry. Ik mag niet klagen.' Ze schonk hem ook een stralende glimlach.

'Dat hoor ik graag.'

Ze kon niet anders dan hem aanstaren. Barry droeg vandaag een short en een donkergrijs Pink Floyd-T-shirt met daaronder coole Nikes. Zijn bruine haar was duidelijk korter dan afgelopen dinsdag, dat viel haar onmiddellijk op. O, hoe hij daar stond en naar haar glimlachte – om weg te smelten.

Zijn ogen – een blauw en een groen oog – straalden net zo veel warmte uit als zijn prachtige lach. Hij was gewoon perfect. En het leukste was dat hij het kennelijk zelf niet eens in de gaten had. Op Laurie maakte hij een bescheiden, terughoudende, bijna verlegen indruk. Wat hem in haar ogen des te aantrekkelijker maakte.

‘En hoe gaat het met jou, Barry?’ vroeg ze toen ze zichzelf weer een beetje onder controle had. Ze kon hem toch niet de hele tijd blijven aanstaren.

‘Heel goed. Ik heb net mijn ticket voor de internationale theejaarbeurs in Hongkong geboekt.’

Laurie keek verbaasd. ‘Hongkong?’

‘Ja, die is in augustus – de droom van elke theehandelaar. Ik wil er al jaren heen.’

‘Nou, hopelijk word je niet verliefd op een Hongkongse,’ zei ze en ze vroeg zich meteen af of het woord ‘Hongkongse’ echt bestond, maar ook waarom ze in hemelsnaam zo iets idioots had gezegd.

Barry keek haar fronsend aan. ‘Waarom eigenlijk niet?’

‘Ach... nou ja, omdat...’ O shit! ‘Nou, omdat je dan voor de rest van je leven... Aziatische instantnoedels moet eten,’ stamelde ze en ze sloeg zich in gedachten voor haar hoofd. Waarom, waarom, waarom moest ze zich altijd zo gestoord gedragen zodra deze man in haar buurt was?

‘Nee, ik zou er wel eentje zoeken die goed kan koken.’ Hij grijnsde.

Laurie hield wijselijk haar mond. Ze was toch al het liefst door de grond gezakt.

Waarom was dat hele gedoe met mannen toch zo ge-

compliceerd? Al zes maanden nam ze zich voor Barry om een date te vragen en al zes maanden vroeg ze zich na elk van zijn bezoeken af waarom ze zo'n lafaard was en niet gewoon de moed opbracht het eindelijk eens te doen.

Plotseling hing er een bijna onverdraaglijke spanning tussen hen die Barry gelukkig meteen wist op te lossen.

‘Wat mag ik volgende week bezorgen?’ vroeg hij.

‘Hetzelfde als altijd. Ik heb een lijstje gemaakt.’ Ze overhandigde het hem met een opgelucht lachje en hun handen raakten elkaar een milliseconde, wat bij Laurie bijna een hartinfarct veroorzaakte.

Barry nam het lijstje door. Natuurlijk stonden er zoals altijd naast de gewone thee ook nog een paar specialiteiten op, want Laurie besteedde een groot deel van haar vrije tijd aan het zoeken naar nieuwe theesoorten. Ze wilde altijd alleen het beste voor haar klanten, die dat wisten te waarderen. Juist daarom kwamen ze ook naar haar toe – omdat ze gewoon wist wat trendy was. En ook wat goed was voor lichaam en ziel.

Dat was precies wat Laurie destijds had gewild: een gezellig hoekje waar je iets meer vond dan alleen commercie, een oase waar je je echt prettig kon voelen, waar je je even kon ontspannen. Waar je de ongelooflijkste geuren kon opsnuiven, je gehemelte met de geweldigste en bijzonderste smaakcombinaties kon verwennen en waar je je echt welkom voelde. Toen ze tijdens het zoeken naar een geschikte ruimte ook nog deze leegstaande hoekwinkel had gevonden, was het voor haar zo klaar als een klontje geweest: ze zou haar theewinkel Laurie's Tea Corner noemen.

‘Ik heb nog een vraag,’ zei ze. ‘Heb je die thee die nu zo gewild is? Ik heb er afgelopen weekend in een tijdschrift over gelezen. In dat artikel stond dat alle Hollywoodsterren die drinken, omdat die stress vermindert en voor ontspanning zorgt.’ Haar ogen straalden opgewonden, zoals altijd als ze het over nieuwe theesoorten had.

‘Bedoel je de Mithi Chai? Die is superpopulair. Heb ik gehoord.’ Barry gaf haar een knipoog. Laurie had al vaker vastgesteld dat hij over thee nog meer wist dan zij en dat hij echt elke soort kende. Natuurlijk, het was zijn beroep, hij moest veel over thee weten om zijn klanten deskundig te kunnen adviseren, maar er was nog iets anders: je merkte gewoon hoe gepassioneerd hij over het onderwerp was. Laurie vond het leuk dat ze de liefde voor thee deelden.

‘Nee, hij heette anders.’ Al jaren werkte ze met thee en nu schoot die verdomde naam haar niet te binnen. Wat deed Barry met haar? Haar hersens voelden aan als blubber.

‘De Mithi Chai is een melange van venkel, anijs, zoethout, kardemom, appel, kaneel, kruidnagel, gember en zwarte peper,’ legde Barry uit.

Laurie had wel eeuwig naar hem kunnen luisteren als hij ingrediënten opnoemde.

‘Nee, die is het niet. De thee die ik bedoel is geen melange. Het zijn alleen maar blaadjes... groene blaadjes. Ze zouden dezelfde werking hebben als ginseng.’

‘Aaaah,’ zei Barry. ‘Nu weet ik wat je bedoelt. Jiaogulan!’

‘Ja! Die is het!’ Oké, dat dat woord je ontschoot, was begrijpelijk, vooral als je hormonen op hol sloegen.

‘Een ongelooflijke plant,’ zei hij. ‘Heeft zo veel fantasti-

sche eigenschappen: hij werkt herstellend, hartversterkend, reguleert de bloeddruk, is cholesterolverlagend, bevordert de stofwisseling en is zelfs goed tegen kanker.'

'Wow, een wondermiddel dus. Dan moet ik die zelf ook maar meteen gaan drinken. Misschien word ik dan honderdtwintig.'

'Dat moet je absoluut doen.'

'Waar smaakt die thee naar? Hij kan toch helemaal niet zo lekker zijn met al die voordelen.'

'Dropachtig.'

'Daar heb je het al. Ik lust geen drop.'

'Dat hebben we dan gemeen,' zei Barry en hij grijnsde weer.

'Echt waar? De meeste mensen tegen wie ik zeg dat ik geen drop lust, kijken me aan alsof ze me het liefst een dreun met een honkbalknuppel zouden willen verkopen. Net alsof ik heb gezegd dat ik niet van poesjes houd.'

'Echt? Dat kan ik me helemaal niet voorstellen.'

'Maar het is toch echt zo. Dat gebeurt ook als ik iemand vertel dat ik geen tomaten lust.'

'Lust je geen tomaten?' vroeg hij met een gespeeld geschokte gezichtsuitdrukking. 'Waar is de honkbalknuppel?'

Laurie lachte. Die uitwerking had Barry elke keer op haar – het gevoel alsof ze weer zeventien was.

'Maar zal ik dan de Jiaogulanthee opschrijven?'

'Ja, alsjeblieft. Vier pond. De chai mag je ook meteen voor me meenemen. Die lijkt me persoonlijk veel lekkerder. Gember en appel zijn een perfecte combinatie.'

'Dat zeg ik ook altijd.'

Ze glimlachte naar hem. ‘Dank je wel, Barry.’

‘Waarvoor dan?’

Voor je bezoek. Omdat je me hebt laten lachen. Omdat je mijn leven sinds zes maanden verrijkt. Omdat ik elke dinsdag iets heb waar ik me op kan verheugen.

‘Voor de bezorging natuurlijk,’ was alles wat ze kon uitbrengen.

‘Maar daar ben ik toch voor.’

‘En voor het leuke gesprek,’ waagde ze te zeggen.

Toen hij daarop recht in haar ogen keek, werd haar gezicht heel warm en haar handen werden zweterig.

‘Jij ook bedankt.’

Ongeveer twintig seconden keken ze elkaar alleen maar aan. Toen zei Barry: ‘Je hebt trouwens een mooie zomerse decoratie in je etalage.’

‘O, dank je wel.’ Ze keek naar het winkelraam waar ze tussen zijdebloemen, die ze verderop in Orchid’s Gift Shop had gekocht, een paar theesoorten en mooi gedecoreerde theepotten en -kopjes had neergezet. Orchid verkocht namelijk naast snuisterijen en geschenken voor allerlei gelegenheden ook kunstbloemen die er echter uitzagen dan Laurie ooit had gezien. Het was heel belangrijk voor haar dat haar winkel al aan de buitenkant een goede indruk maakte en niet pas als de klanten binnenkwamen. Daarom zorgde ze om de paar weken voor een nieuwe decoratie in de etalage die altijd bij het seizoen paste en ook bij de theesoorten die ze op dat moment speciaal aanpreef. Momenteel was dat fruitige zomerthee, met sinaasappel, lindebloesem en verschillende bessen. Het was altijd leuk als

Barry zag dat er iets nieuws in de etalage stond.

‘En jij hebt een mooi nieuw kapsel,’ zei ze om te laten merken dat ze ook attent was.

‘Is dat je opgevallen?’ reageerde Barry verbaasd.

Ze knikte alleen en staaarde naar haar voeten, waarbij ze meteen de ladder in haar panty in het oog kreeg. Snel keek ze op, voordat Barry haar blik zou volgen.

‘Ik moet helaas verder,’ zei hij en het klonk bijna een beetje teleurgesteld.

‘Tot volgende week dinsdag dan.’ Laurie glimlachte en liep met Barry mee naar de deur. Daar bleef ze staan en ze keek hoe hij in zijn olijfgroene bestelwagen stapte, die hij voor haar winkel in Valerie Lane had geparkeerd.

Valerie Lane was eigenlijk meer een steeg met een aantal oude bakstenen gebouwen van twee verdiepingen met op de benedenverdiepingen kleine winkeltjes. Er waren precies zes winkels, waarvan er een leegstond nadat de ijssalon in de lente was gesloten. Donna, de eigenaresse, was eind maart met haar grote liefde naar Nederland geëmigreerd.

De gevels van de huizen waren allemaal met hout betimmerd, dat in de tijd van Valerie in zo’n donkergroene kleur was geverfd dat die bijna wel zwart leek. Maar slechts een paar van hen hadden dat groen behouden, de meesten hadden hun winkel liever in een nieuwe, frisse kleur geverfd. Laurie’s Tea Corner stond te stralen in een uitnodigend lichtblauw, dat helemaal paste bij Lauries karakter.

Als je het straatje vanaf Cornmarket Street inliep, lag aan de linkerkant allereerst Laurie’s Tea Corner, dan Keira’s

Chocolates en helemaal aan het eind Ruby's Antiques. Aan de andere kant bevonden zich Susan's Wool Paradise en Orchid's Gift Shop, in het midden lag de leegstaande winkel. Laurie was benieuwd of en wanneer die een nieuwe huurder zou krijgen en wat voor winkel het zou worden. Bovendien hoopte ze dat de eigenaar ook een vrouw zou zijn, want een man paste nu eenmaal niet in Valerie Lane. Van oudsher werd dit schattige straatje door vrouwen bewoond, tenslotte was het ook naar Valerie Bonham vernoemd en niet naar een of andere man.

Laurie keek Barry nog na, zelfs nadat hij allang de hoek om was gegaan. Haar benen voelden heel slap. Het was weer niet gelukt de mooiste man in heel Engeland te vragen met haar uit eten of naar de bioscoop te gaan. Ze zuchtte. Ach, eigenlijk was het helemaal niet zo erg, zei ze toen tegen zichzelf. Vannacht in haar dromen zou hij haar de zonsondergang tegemoet dragen, met haar samen in de zee zwemmen of op een paard over de prairie rijden. Misschien zou ze zelfs weer de droom hebben waarin zij en Barry voor het altaar stonden in het bijzijn van al haar vrienden en familie, die haar al eeuwen op de huid zaten omdat ze al veel te lang single was.

'Tot volgende week, mijn liefste,' fluisterde ze hem na en ze hoopte dat hij haar eindelijk zou horen.

De volgende avond ontmoetten de vijf winkeleigenaresse in Valerie Lane elkaar zoals elke woensdag in Laurie's Tea Corner om van gedachten te wisselen, elkaar de nieuwste roddels te vertellen en samen thee te drinken. Natuurlijk stonden de deuren van Laurie voor iedereen open die maar wilde komen, net zoals destijds bij Valerie Bonham.

'Kijk eens wat ik voor lekkers voor jullie heb,' zei Keira, de eigenaresse van de chocolaterie, toen ze als laatste Lauries winkel binnenkwam. Keira was negenentwintig en had haar winkel vijf jaar geleden in Valerie Lane geopend. Ze was een rots in de branding voor de anderen en voorzag hen niet alleen van chocolade, maar ze had ook altijd een luisterend oor en een grote portie geduld. Ze ging aan de raamtafel bij Ruby van de antiekwinkel zitten, die weer een outfit droeg

die uit een andere tijd leek te stammen. Ook Susan van de wolwinkel en Orchid van de cadeauwinkel hadden al een plekje gevonden. Naast de beweeglijke Orchid leek Susan een grijs muisje, zo onopvallend en stil zat ze daar met haar vierendertig jaar in haar grijze jeans en zwarte T-shirt. Die uitstraling werd nog versterkt door haar zwarte haar dat ze in een eenvoudige knot had gebonden, en haar onopge- maakte gezicht.

‘En wat is dat?’ vroeg Laurie en ze zette een bord klaar. Keira, die zelfgemaakte bonbons, truffels en andere zoetigheden verkocht, had een mooi doosje bij zich waar kleine ronde lekkernijen in zaten. Het wit-met-gouden doosje was zoals zijzelf: aan de buitenkant eenvoudig met een paar kleine, simpele versieringen, maar vanbinnen vol liefde.

‘Ingelegde kersen, omhuld met heerlijke chocola – melk en wit. Proef maar!’

Dat lieten de vrouwen zich geen twee keer zeggen. Ze wilden altijd allemaal heel graag Keira’s nieuwste creaties testen.

‘Wow, die zijn lekker!’ zei Orchid, die met haar vijftwintig jaar de op een na jongste was en die op de anderen met haar vrolijke zorgeloosheid vaak nog als een tiener overkwam.

‘Heerlijk,’ bevestigde Susan.

Ook Ruby, de jongste, die nooit veel zei, knikte instemmend.

‘Ik moet zeggen dat ik die met witte chocola nog net iets lekkerder vind,’ zei Laurie en ze keek naar Keira. Het leek alsof haar vriendin alweer een beetje dikker was geworden.

Maar dat was ook geen wonder als er de hele dag chocola voor je neus lag. Hoe dan ook, Laurie hield van haar zoals ze was, want ze was gewoon geweldig.

‘In de winkel heb ik er ook nog een paar met pure chocola, maar omdat ik weet dat jullie die allemaal niet lekker vinden, heb ik die niet meegenomen.’

‘En? Verkopen ze goed?’ vroeg Orchid.

‘Ongelooflijk goed. Ik verkoop ze pas sinds maandag en ik heb al nieuwe moeten maken.’

‘Kun je er een paar voor mij achterhouden?’ vroeg Laurie. ‘Ik wil ze graag in het weekend bij de thee serveren, als extraatje.’ In het weekend kwamen er altijd een paar dierbare vaste klanten langs, oudere mannen, voor wie Laurie graag iets speciaals deed.

‘Natuurlijk.’ Keira knikte enthousiast.

Zo deden de winkeleigenaresses van Valerie Lane dat. Waar ze maar konden, ondersteunden ze elkaar, vooral omdat ze wisten hoe moeilijk het was om te concurreren met de grote winkels in Cornmarket Street. Bij Keira kochten ze zoetigheden en daar bleven ze voor terugkomen. Ze gingen naar Susan als ze wilden breien of haken, vooral in de koude periode van het jaar. Bij Orchid haalden ze allerlei cadeautjes. En bij Laurie sloegen ze thee in. Alleen bij Ruby kwamen ze niet zo vaak langs, maar dat lag aan de prijzen van het antiek en niet aan haarzelf.

Laurie keek rond. ‘Welke thee zullen we vandaag drinken? Bij de kersen zou een vruchtenthee goed passen of... wacht! Ik heb die lekkere nieuwe zwarte thee met kersenaroma. Wat vinden jullie?’

Dat leek iedereen wel wat.

‘Ik denk dat we allemaal op jouw oordeel vertrouwen, zeker als het om thee gaat,’ zei Keira.

‘Klopt,’ bevestigde Susan. ‘Door jou hebben we al zo veel bijzondere soorten leren kennen.’

Orchid knabbelde knikkend aan een chocoladekers. ‘O ja. Ware smaakexplosies, zeg maar.’

Laurie was blij met de complimentjes. Maar ze wist ook dat haar vriendinnen niet alleen vanwege de thee elke woensdagavond naar de Tea Corner kwamen. Ze keken ernaar uit om samen te lachen en soms ook uit te huilen. Dat lag er maar net aan. Ieder had haar pakketje te dragen, soms was het licht en droeg je het met gemak, maar soms was het ook verdraaid zwaar en was je blij dat je op zulke bijzondere vriendinnen kon rekenen, die je hielpen dragen als je het niet meer alleen kon.

En zo zaten de vijf ook op deze woensdagavond thee te drinken aan een van de mooie metalen tafels, die in de winkel opgesteld stonden. Laurie had vier witte tafels waar ze eigenlijk graag bijpassende metalen stoelen bij had gehad. Maar veel van haar klanten waren al wat ouder en omdat comfort voor uiterlijk ging, had ze voor donkere stoelen van kersenhout en witte kussens gekozen toen ze zes jaar geleden had besloten in de winkel, die welbeschouwd geen café was, ook thee te serveren.

‘Zijn er nog nieuwtjes?’ vroeg Laurie nu.

‘De jurk is er!’ flapte Orchid eruit en ze streek haar blonde haar naar achter.

Iedereen wist meteen over welke jurk het ging, want